

вешка пригръдка.

Козима се опитва да реагира; в същност тя не е романтична и познава живота от много жестоки изпитания; ала еднообразието на дните без надежда за съществена промяна тежеше наоколо ѝ като несправедлива присъда – древна присъда за жените на нейния род, – а тя цяла тръпнеше от желание за далечен полет, за по-широки кръгозори, за раздвижен живот. Така тя се вслуша в лъстивия глас, макар че Фортунио възбуждаше в нея недоверие, дори почти презрение.

Веднъж, през май, когато първите опиянения от литературното ѝ приключение се бяха изпарили, за да отстъпят място на тежко обезсърчение, до нея достига като връх на несполуката една дълга, ръкописна критика за нейния беден, ала искрен труд: романът, новелата, дори едно скромно разказче за деца, печатано в едно юношеско списание, всичко е унищожено, и то не с лека озлобеност, а с яки удари от брадва: всичко, логично, съвестно: всичко насечено на трески, годни само – заключава критикът, – да се запали с тях огънят във фурната, гдето майката на Козима пече хляба. Нека, нека малката графоманка се върне в границите на бащината си градинка, да отглежда каранфили и орлови нокти; нека се залови отново да плете чорап, нека порасне, нека зачака добър съпруг, като се подготви за едно здраво бъдаще, изпълнено със семейни радости и майчинство.

Козима плаче от яд, от унижение... тя плаче, ала все пак се чувства цяла разтърсена, съзнава, че е сбъркала пътя си, решава наистина да се завърне в затвореното изгнание на истинската си съдба. Накъсва листа с присъдата, отново се залавя да вземе, да готви, да се разхожда със сестрите си, да устройва утешителни излети сред чудните поля, развеселени от великолепната пролет. В един от тия излети взеха участие и сестрите на Фортунио; дори в същност те донесоха провизиите за закуска на тревата, край извора който бликаше от една скала в полиите на планината. Те прекараха часове на искрена, невинна веселба; така Козима, като съзердаваше залеза върху височините отсреща на долината,